

MIRCEA ȘTEFAN

Stare de psoriazis

MIRCEA ȘTEFAN

Stare de psoriazis

Editura DESTINE LITERARE
Montreal – 2020

Consilier editorial: Alex Cetățeanu
Editor de carte: Ion Corbu
Lector de carte: Ștefan Damian
Coperti: Aurel Pop, Maria Bartan (foto coperta IV)
Tehnoredactare computerizată: Dinu Virgil

Editura „Destine Literare” Montreal – Canada
Asociația Scriitorilor Români din America de Nord ASRAN

Library and Archives Canada / Government of Canada

ISBN 9738 - 0 – 9948134

Tipărit la: Editura Napoca Star
Str. Ploiești, Nr. 35, Ap. 11 Cluj-Napoca
Tel.: 0740167461, 0264432547
E-mail: dinuvirgil2000@gmail.com

Prefață

Volumul **Starea de psoriazis**, al douăzeci și cincilea¹, scris de Mircea Ștefan, cuprinde două părți, **Cutia de rezonanță** și **Amintiri reverberate** și reunește 103 poeme.

Poemul care dă titlul volumului reprezintă un fel de anamneză a sistemului existențial (societatea) care face obiectul poemului. Aceasta, anamneza, poate fi percepută prin versurile „*ascultă vântul / ce strivește malul*”. Subînțelegem de aici, din ascultarea vântului, respectiv a zvonurilor sau informațiilor pe care le poartă cu sine, că acest vânt are o forță dominatorie distructivă „*strivește malurile*”, cum spune autorul. El, vântul, ține existența din spațiul pe care îl afectează / controlează (unde „bate”) într-o stare de frustrare, suferință, nemulțumire, anormalitate, stare relevantă de versurile „*lipsă de aer / lipsă de zbor*”. Într-o accepțiune de ordin secund, „stare de sufocare” pentru că o astfel de stare induce lipsa aerului. Lipsa zborului denotă lipsa libertății. Prin urmare, putem lesne concluziona că ne aflăm în fața unei stări, diagnosticate ca fiind o stare de boală. Una specială, respectiv, preluând sugestia textuală, un „**psoriazis social**” pentru care organismul societal nu are – sau nu are încă – anticorpii necesari să-i asigure imunitatea. O boală, cel puțin, deocamdată, nevindecabilă complet și pentru care nu există, pornind de la exemplul medical, o cauză evidentă detectabilă și, desigur, nici tratament. Spune autorul, „ *aici departe / nu găsesc cuvinte*” iar conotația ar putea fi aceea că spațiul existențial în care se manifestă vântul pe care îl ascuți este diferit de spațiul său de locuire (aici departe). Este un alt spațiu dar nu unul indiferent, neutru. Ci unul care îl preocupă, pentru care are anumite afinități. De care se simte legat. În care, cu o vizibilă undă de regret, constată: „*deasupra / înainte / numai nor*” subtextual, numai greutateți,

---

¹ Include volumul colectiv de debut și două volume în care este coautor.

probleme, necazuri. Poem dens, profund având trimiteri sociale evidente. Un poem de atitudine care relevă o stare de fapt apăsătoare, tristă și care, denunțată ca fiind o boală, necesită sau ar necesita tratament. Un poem cu o mare doză de subversiv. Subversiv care se poate decela și din alte poeme ale volumului, primele zece, ale volumului, aflându-se, vizibil, sub această aură.

În aparență, poemele lui Mircea Ștefan par ușor de înțeles. Însă doar în aparență. Lecturate profund, ele descoperă conținuturi care pot surprinde lectorul și care necesită un efort intelectual considerabil.

În teoria modernă, procesul lecturii presupune o interacțiune perceptiv-conversațională, cu accente de reflecție, între universul auctorial și cel lectorial, catalizată de universul contextual, pe baza obiectului, respectiv, subiectului lecturii, care este **textul**. Or, se înțelege, cele trei universuri (patru dacă disjungem din universul auctorial universul textual) nu sunt conținuturi statice. Ele au o dinamică internă și una externă date de interacțiunea permanentă cu alte astfel de universuri. De aceea, în opinia noastră, un text, orice text literar, odată publicat, prin urmare, devenind un „**datum**” este sau trebuie să fie unul cu semnificație dinamice. Privite astfel, cele trei universuri constituie un fel de parteneriat în care părțile încearcă să se apropie, să se descopere, să se înțeleagă. Adică, mai sofisticat spus, să rezoneze. Într-o astfel de abordare, părțile sunt proactive. Acest rol este asumat de fiecare parte. Rezultatul va fi o anumită percepție interpretativ-semnificantă și personalizată, corespunzătoare fiecărei astfel de triade. Așadar, putem conchide că o creație literară poate genera atâtea înțelesuri câte triade operațional-funcționale ar putea fi definite.

Pornind de la volumul „**Starea de psoriazis**” al poetului Mircea Ștefan, în contextul considerațiilor de mai sus, ne-am asumat, *ab initio*, rolul de lector interesat de parteneriatul pe care acesta ni-l propune, prin titlul subtil al ciclului de început al volumului, denumit „**Cutia de rezonanță**”. Prin care ne invită să fim parteneri

ai textelor sale. Adică, să rezonăm cu textele sale. Ce îşi poate dori, mai mult, un autor? Răspunsul este unul simplu: ca lectorii, orice lector, să rezoneze cu opera sa. Nu mecanic, nu biunivoc așa ca în situația unei comunicări de natură strict informațională. Ci deschis, adaptat lectorului, tipului de lector și universului cultural al acestuia.

Poemele lui Mircea Ștefan sunt „**extracte**” de univers existențial care surprind esențializat cuante de stări, atitudini, situații, fapte. Acestea au forța de a lua de braț lectorul și de a-l face să participe, nemijlocit, la devoalarea textuală și la bucuria descoperirii sensului și semnificației fiecărui vers, fiecărui poem. Astfel, de exemplu, poemul „**demistificare**” ne propune o viziune personală, delimitată de cea oficială, poate chiar antitetică acesteia. Spune autorul: „*povestim tainic / cum se îmbată universul cu noi*” și, imediat, se poate naște întrebarea „care univers?” Universul personal, universul proxim, universul fizic, Marele Univers? Alt tip de univers? Sigur, pornind de la titlul poemului „**demistificare**” putem da un răspuns cu un mare grad de acceptabilitate: „**universul mistificat**” care, desigur, ne înconjoară și despre care „*povestim tainic*” De ce tainic? De ce nu „în gura mare”? transparent? Nu cumva de teamă? Nu cumva, acest univers mistificat este unul represiv care generează frică și care face cu noi ce vrea? Adică ne consideră niște obiecte inerte sau ființe în starea de moluscă de care poate dispune la discreție. Știut fiind că, pentru moluște, nu se poate imagina vreun fel de coloană vertebrală, respectiv vreun fel de rezistență de natură etică. În acest univers mistificat, totul este transformat, tranziționat, manipulat, devenind „*albastru-mov*” „*fruct otrăvit / pasăre de dincolo de timp*”. Prin urmare, se poate imagina că acest univers mistificat conține o lume aflată sub o anume constrângere, apăsare, asuprire care generează tăceri individuale, singurătăți. Nesolidarizabile. Cum spune poetul „*dacă-i întinzi brațele/ vei atinge/ o altă tăcere*” Așadar, dacă depășim starea de aparență a poemului și intrăm în zona profundă, putem observa că avem de-a face cu un poem aproape sau de-a dreptul, **subversiv**,

de reacție lăuntrică împotriva unei lumi înrăite, manipulate, dezumanizate și însingurate. Desigur, aceasta poate fi o viziune interpretativă. Însă, cu siguranță, pot fi și altele. Important este faptul că poemul problematizează, creează neliniști, întrebări și aduce lectorul în starea de a reflecta, de a căuta soluții și de a da răspunsuri.

Am insistat asupra acestui poem pentru a pune în evidență o cheie de lectură. O paradigmă lectorială partenerială. Astfel, fiecare poem din volum poate oferi cititorului baza textual-intelectuală pentru construirea de variante interpretativ-perceptive valide. Textul pune fundația, scheletul, cărămizile, acoperișul. Lectorul trebuie să vină cu „finisajul” de acasă.

Poemul „**surpriza**” reia tema „universului” care „a căzut peste noi”. Contextualizându-l în cadrul ciclului, ipoteza aceluiași „univers mistificat” poate fi luată în calcul și dacă ținem seama de faptul că „*după cum v-am mai spus/ ne-am trezit/ noi analfabeții*” avansăm ideea că, poate, a dorit să ne sugereze „noi, ținții în ignoranță”!

În poemul „**întâmplare**” se relevă faptul că „*lumina a dat buzna mult mai târziu*” „*în piață*” În acest caz, „piață” având extensia de „univers” cu înțelesurile și conotațiile menționate mai sus. Prin „lumină”, înțelegând instruirea, ieșirea din ignoranță și manipulare, conștientizarea stării existențiale. Într-un cuvânt, „deșteptarea”. „*Vortexul tăcerii*”, de asemenea, sugerează starea de teamă abătută asupra spațiului avut în vedere. Dar nu o „tăcere statică” resemnată, pasivă. Ci, dimpotrivă, una intrată într-un fel de mișcare de rotație puternică, având forță, un vârtej care produce sau trebuie să producă teamă, un, cum spune poetul, „**vortex**”. Iar „*inima mea țacăne / zgârie / mârâie / șoarece imens cât o stea*” denotă starea de revoltă care mocnește și care este întruchipată de șoarecele supărat pe roata universului. Adică a mersului lumii din spațiul avut în vedere. Dacă apelăm la critica biografică și coroborăm datele cu sintagma invocată, mai sus, „*aici departe*” putem intui că spațiul avut în vedere este spațiul cu serioase nuanțe concentraționare, în care

autorul a trăit o parte însemnată din viața sa. Și care, reverberând peste timp, nu-i este indiferent acum, în prezent. Un prezent nereformat, un prezent care tot nu este cel visat, dorit, aspirat!

Poemul „**subiectivă**” ne relevă un personaj angajat, care, chiar dacă pare doar „*o-njurătură de om și nu poet*” este un vestitor, un fel de profet modern care, într-o lume aparent neinteresată, „*nimeni nu se uită pe raftul ponosit*” aduce speranța „*e un poet ce-și pune speranțele-ntr-o carte / cu fiecare vers un sentiment de preț*”

Poemul „**confuzie**” relevă un eu revoltat care afirmă „*mi-e frică adesea să nu fiu călău / să fugăresc orbi / să îngrop semințe / adesea să fiu un altfel de om*” Să decriptăm în aceste sintagme disperarea dusă la paroxism? Pentru că numai o astfel de stare poate induce un comportament de **călău**. Care să sancționeze „orbi” (cei care nu văd, nu observă și nu înțeleg ce li se întâmplă, cum sunt oprimați și ținuți în stare de nelibertate). Dar acest „călău” ideatic nu numai pedepsește orbirea, inactivitatea supunerea oarbă el și „*îngroapă semințe*” adică, are viziunea viitorului care va rodi din acele semințe și, poate, va reclădi speranța în acel spațiu în care dezordinea, haosul guvernează. Contextual, preluăm componenta „dezordine” din conceptul „entropie” invocat de autor, ca fiind cea mai apropiată de ceea ce ne sugerează poemul, respectiv, cum spune autorul „**patria mea**” Sintagmă devenită aproape interzisă astăzi. Ei bine, story-ul acestui poem acolo se petrece. În spațiul pe care îl numește clar „patria mea”. Și pentru care invocă celebra Alexandria, ca exemplu. Ca remember. Mutatis mutandis, dezastrul de atunci reverberează peste spațiu și timp în spațiul care îi este apropiat „patria mea” în care, ca și atunci „*sistemul era îngrozitor de închis / e un dezastru al ochilor / nu se mai poate citi*”

Poemele lui Mircea Ștefan au, aproape toate, ca trăsătură, subtextualitatea, subiacența, inferența. Textele sale pot fi luate și ca atare dar conținutul a ceea ce vedem trebuie decriptat. Iată, de exemplu, în poemul „**bătrânele**” imaginea de suprafață este una de liniște, descriptivistă, aparent, banală: „*bătrânele străzi se legănav*

într-o lumină târzie / de peste tot se revărsau spre case / privirile / numai pe la ferestre după draperii / descoperi chipuri / fântâni secătuite” Depășind această stare, trebuie să remarcăm „**miezul**” poemului care se află în ultimele versuri. Aici se află toată viața bătrânelor străzi. În care oameni, speriați, temători? În loc să fie pe străzi, exuberanți, volubili, se află după draperii. Ascunși. Poate curioși dar, sigur, cu teamă. De ce facem aceste inferențe care ar putea fi interpretate ca un abuz de limbaj? Simplu. Pentru că tot conținutul dramatic al acestui poem se află în sintagma „**fântâni secătuite**”. Or, fântâna înseamnă, apă, viață. O fântână secătuită ne duce cu gândul la arid, neroditor, în stare de destructurare, pustiu. Și, în extremis, la moarte. Prin urmare, acest tablou, aparent vetust, liniștit al unor bătrâne străzi este, de fapt, unul cu o încărcătură dramatică evidentă.

Motivul fântânii este reluat și în poemul „**să ne îmbătăm cu iubire**” în care spune, sentențios, autorul, „*fântână fără sete nu există*”. Ceea ce ne duce cu gândul, în primul rând, la „sete” de unde avem căi deschise spre interpretare și ducerea mai departe a creației. Pentru că ne putem imagina cui îi este sete și putem obține o infinitate de tablouri. De remarcat și frumusețea și profunzimea versurilor următoare, din același poem: „*cum cerul este dorul fără somn / mă simt străin în propria-mi tăcere / iar stelele se sting în umbra lor*”

Mai remarcăm din prima parte a volumului *versurile* „*copacii mor în rara lor pădure / cum versul ce uitat-am să vi-l spun*” din poemul „**mure**” și „*poezii nu mor niciodată singuri*” din poemul „**poezii**”.

Poemul „**pierduți**” reprezintă un strigăt al autorului care denunță evul în care s-a născut, lipsa reperelor morale și suferințele celor de care, depărtarea fizică, nu l-a putut îndepărta. Aceștia sunt „*români pierduți prin stepe / și mizerii / [care] ați îndurat atâtea murdării / să nu vă așteptați noua chemare*” „*Să nu vă așteptați noua chemare*” spune poetul dar, de fapt, poemul însuși este un fel

de nouă chemare, de trezire de renaștere. Pentru că, după ce invocă „*visul de iubire și atât cântat*” care poate fi interpretat ca un fel de **laudatio** și după ce amintește mizeriile și murdăriile îndurate de „*români pierduți prin stepe*” făcând trimitere la deportările care au îndurerat spațiul, devenit legendar, în care a trăit, ei bine, după toate acestea și după versul ca o ghilotină „*să nu vă așteptați noua chemare*” vine versul care anulează această sentință: „*harști gândul ce-mi veni*” Prin urmare, noua chemare, în viziunea noastră, rămâne validă și, prin urmare, poate și trebuie să fie așteptată. Această nouă chemare fiind renașterea necesară și, de către mulți, așteptată.

Partea a doua a volumului „**amintiri reverberate**” cuprinde poeme filosofice, poeme de dragoste, reflecții poetice, toate, în stilul Mircea Ștefan. Adică, texte care par a fi ușor de înțeles dar care au o anume profunzime care poate fi decelată în urma unui efort intelectual. De exemplu, poemul „**acvatică**” este un poem filosofic. Aerul care înconjură lumânarea, spune poetul, „este mai dens” *per a contrario* „aerul lumânării” este mai puțin dens, mai rarefiat, plasmatic, activ și în mișcare. (nu ne putem imagina decât o lumânare aprinsă, flacăra fiind plasma) Acest aer, „static” i-am putea spune, poate interacționa cu flacăra lumânării alimentând-o și devenind el însuși activ. Iar lumânarea antrenează o întreagă lume: orientul. Posibilă trimitere către **Orientul creștin** ale cărui ritualuri liturgice sunt însoțite de prezența lumânărilor. Acest tablou dinamic „lumânare, aer, timp și Orient” devine, ca percepție auctorială, „o hartă a unui vis” o „tăcere” sugerată de sintagma insolită „*cuvântul acvatic*”. Așadar, un vis, realizabil sau nu, dar care, în poem, adică deocamdată, este irealizabil (cuvânt acvatic) și pentru care, „*plânge încet infinitul*”

Poemele din volum sunt reflecții, meditații, observații în care autorul abordează o gamă largă de teme. De exemplu, poemul „**angoasele muritorilor**” sugerează două universuri separate de un fluviu. Este posibil ca aceste două universuri să denote lumi

adversative, generatoare de spaime dintre care se degajă spaima muritorilor „*de a fi celălalt*.” Cei care au trăit „**războiul rece**” înțeleg ușor conotațiile care derivă din această dihotomie.

Ipostaza relativității „locuirii” este frumos și esențializat surprinsă în poemul „**locuire**” în care se spune: „*locuim (...) în acest templu al cuvântului / în timp ce el se mută / cu atâta dezinvoltură / dintr-o limbă în alta*”

Alte poeme, de asemenea, surprind esențializat, ipostaze exprimate în forme inedite. Ca exemple „*ninsă cu morți / e marea / departe-n asfințit*” din poemul „**mi-e sete**” ori „*cineva / ar trebui să se numească / frate / mai mult ca o reverberație / sau o ruină de stele / cineva cunoscut dar cu o inimă rece / numai semnul să fie citit*” din poemul „**semn**”

Poemul final al ciclului, „**copil al nimănu**”, relevă, ca un statut asumat, starea poetului, „*copil al serii și al nimănu / mi-am atârnat lentila de copac / să uit de petele solare / de o Cale Lactee departe / privirea mea a căzut din afară / acolo unde dezmembrându-mă / în mici detalii microscopice / rămân același copil / pe care mama îl adoarme avară*”

În concluzie, volumul „**Starea de psoriazis**” este un volum dens, cu poeme încărcate de semnificație și care invită lectorul la un parteneriat pentru bucuria și plăcerea lecturii. Iar, cel puțin partea de început, se constituie într-un semnal de alarmă, lucid, acuzator și care îndeamnă la reflecție, la analiză, la descătușare, la revoltă ori cel puțin, la o revoltă ideatică.

ION CORBU

I. Cutia de rezonanță

demistificare

povestim tainic
cum se îmbată universul cu noi

O
floare de narcisă
cum apare
și totul se transformă în albastru-mov

ca un fruct otrăvit
pasăre de dincolo de timp

dacă-i întinzi brațele
vei atinge
o altă tăcere

surpriză

de sus sau de jos
de undeva
de la nimeni

a căzut peste noi universul
piatră cerească sub unghii

dar numai după cum v-am mai spus
ne-am trezit
noi analfabeții

întâmplare

câteva lucruri sau vorbe au pătruns în piață
nici nu mai știu dacă este iluzia unui zgomot
sau bâzâitul de gâze care ne înconjoară

lumina a dat buzna mult mai târziu
și ca dimineața aceasta cu morți să fie deplină
mă întreb
tăcerea
liniștea
unde s-au ascuns

stare de psoriazis

ascultă vântul
ce strivește malul
lipsă de aer
lipsă de zbor
aici departe
nu găsesc cuvinte
deasupra
înainte
numai nor

așa

așa
ca într-un vortex al tăcerii
ascultă
inima mea țărăne
zgârie
mârâie
șoarece imens cât o stea

am un prieten orb cu care mai stau la taifas
auzi îi zic

în coliba pustie țârâie, ticăie, mârâie, zgârie
chițăie ceva

uite zice el
e numai un șoarece
s-a supărat pe roata universului

subiectivă

am fost și sunt poetul ce vine de niciunde
mai mult o-njurătură de om și nu poet
voi îl vedeți
el nu e
decât un os cu carne
amestec
corcitură turcită de mireni

doar ghiocelul tainic
ce și-a pierdut și frații și frunzele
discret

el a vestit
se vinde o carte cu speranțe
la chioșcul de la colț
de bulevard cochet

piața este plină cu tineri
nimeni nu se uită pe raftul ponosit
e un poet ce-și pune speranțele-ntr-o carte
cu fiecare vers un sentiment de preț

un altfel de matematică

nimeni nu poate multiplica infinitul porcilor
matematica se învață în școli
chiar și Pitagora a trecut pe aici să învețe
numai voi ați aruncat matematica la gunoi

Aleph zero este o fațadă
pe care se pun cruci
ți se-ncrucește mintea
dar vouă ce vă pasă
mulțimi vide
mulțimi

confuzie

rătăcesc prin galerii șerpuite
mi-e frică să nu fiu călău
să fugăresc orbi
să îngrop semințe
adesea să fiu un altfel de om

desigur entropia guvernează
temperaturile se scurg pe dos
vânturile pornesc în plină amiază
vara e iarnă ce mai contează
mâncăm carne și ne vine pe dos

de foame a murit Alexandria
în zadar cărțile s-au sprijinit pe ziduri
au inventat ei și punctul și virgula
desigur
ascultă aporia
sistemul era îngrozitor de închis

e un dezastru al ochilor
nu se mai poate citi

toate manuscrisele zac risipite
Alexandria
e patria mea nici nu știu

bătrânele

bătrânele străzi se legănau într-o lumină târzie
de peste tot se revărsau spre case
privirile

numai pe la ferestre după draperii
descoperi chipuri
fântâni secătuite

amiaza dulcelui

ce straniu e sonetul
cu ritmuri interpuse
și gust care impune

îndemn

a fost ea doamna brună
o muză ideală
a fost ca și un semn

sau tu prieten mândru
tu gingașul meu Will

te-ai aruncat în unde
de unde vrei să știi
a mai rămas sonetul
cu ritmul cristalin

cum o coloană sonoră

avem marea
și nopțile ce vin
avem cerul (I-am vopsit cu puțin verde)

timpurile se amestecă
mărgele de sidex ale Mariei
le găsești peste tot

aerul alcalin
se respiră ușor
iar fuiorul de brad își zvântă poliedrele

unde va huhurezi se zbenzue

când

când lucrurile se vor ocoli unul pe altul
de la tăcere și până la tăcere
va rămâne numai un cuvânt

tu

tu ai venit
eu am plecat de acasă
lângă pădure zumzet de zenit
viața se respiră dintr-odată
ca un potir cu sânge sau cu vin

este o margine de lume
până la sângele de șarpe ce-l dorim
acum de vede cerul
crapă de dimineață
aerul arde
tu îl respiri

ușor ca o lacrimă
lumina de sub pleoape
cântă
să nu mă osândești
sunt frunză de pelin

palisade alpine

timpul se scurge
mă lovesc de pereți
se duc zăpezile spre altă dată
acolo se topesc

și dacă începe

și dacă începe numărătoarea inversă
ne-apasă atâtea inimi de biserici
arse
acolo în Ardeal

trec carele
vine iarăși
sufletul lăncului de peste deal

să ne îmbătăm cu iubire

fântână fără sete nu există
cum cerul este dorul fără somn
mă simt străin în propria-mi tăcere
iar stelele se sting în umbra lor

poem în albastru

furișat
în ciuda unui zbor
iată-mă sufocat
în această
dimineață senină

mure

felii de gheață și fructe de mure
se sparg sub pașii mei pe drum
e lumea tot mai rea
și gândul meu tot mai ascuns

copacii mor în rara lor pădure
cum versul ce uitat-am să vi-l spun

de primăvară

mă uit cum crește pâinea
întru acel septembrie
și multă multă lume ne știe pe-amândoi

să mergem pe drumul ademenit de munte
colind
ca altădată
să mergem să cântăm fără de noi

tu-i doamne toate florile deodată
au înflorit

alt poem

vânt și noapte
iarba a încolțit
și ne doare
până la Dumnezeu

despletite imagini
de peste munte
noi ne-am oprit o clipă să privim
o casă într-o stâncă
și o vale adâncă
adâncă

de ce să te cert
este un cânt
aș vrea să simt izvorul în lipsă de albine

cenușa

cenușa cărților mele s-a întins peste întreaga grădină
eu tot aștept să răsară roșii mai multe
țelină
busuioc
și alte minuni
prorocite de vechi cronicari

poeții

poeții nu mor niciodată singuri

tăcerea din cuvânt
le e părtașă
și libertatea ei
ce au sorbit-o

pierduți

pierduți într-o secundă
sunt milenii
eu m-am trezit acum în acest ev
încorsetat în patimi și endemii
copil crescut cu plopii din Carpați

se sting calotele polare-n lacrimi
secată marea e și-n Euclid
nu mai găsesc lucid decelerare
într-o formulă palidă
să nu ucizi
să nu ucizi această zi senină
vis de iubire și atât cântat
români pierduți prin stepe
și mizerii
ați îndurat atâtea murdării
să nu vă așteptați noua chemare
e fără noimă
harști gândul ce-mi veni

sentință

pe vale curge sânge
s-au tăiat brazii de sus
au rămas numai stânci goale

soarele arde acolo-n Ardeal

e seară

e seară
metaforele vin și ele
ca niște prostituate întârziate
mai acoperite mai descoperite
după posibilități și înțelegere a situației

țâțele vremii
curg pe sticla de la geamuri
în așteptarea orei de alăptat

ochiul

ochiul meu crește
odată cu pădurea
într-o vreme când mugurii

cum o taină plesnesc

lăsați

lăsați voi mafioți ai somnului
zborul în pace
e starea mea de veghe
e starea mea de domn

clipă a risipirilor

și a fost fost seară
și a fost dimineață
și a fost noapte
și a fost zi

pământul întreg a apărut din ceață
cu pădurile moarte cu pădurile vii
și a fost noapte
vai ne vom iubi
și au fost iarăși cutremure multe
și multe războaie
noi prietenii

cimitir

îngerul urcă în pod
se ascunde printre plasele vechi ale păianjenilor
într-un loc numit de îndrăgostiți
lăcașul de vise

o zi

o zi alta
se anină
peste lemnul din altar
crengi plecate de la far
iar pădurea
o ruină

când

când te atinge focul sau sabia te taie
și toată ziua calci pe scoici
de fapt
ai călcat pe cuvinte
lustruite de vânt
în sute de ani

e lemnul de vioară
găsit de lutierul
ce nu avea lumină
și nu avea destin

gând

principiu înghițit de un șarpe
acel turn de fildeș
iartă-mă
azi îți trimit numai cărți de departe

ton

taraful de țigani pe drumul plin de praf
cu tot dezacordul amiezii
se îndepărtează

coliziune permanentă

împăcat cu toți și toate
timpul meu pare un animal cu mâinile pline de păr

un dor neiertat îmi apare
mă plimb ca un câine prin sate

pe alei
printre brazi
printre ochiuri de apă

e aici o ruptură de harm
un continuu care se sparge
o inimă
o altă ordine ce mi s-a dat

cumva

dintre umbre mă scoate
numai un zumzet al vântului
numai tu

eclipsă

în această toamnă cu eclipse
și oase albite de frig
eu am uitat să strig
necuvântule
fugi de la ușa casei mele
e târziu

pe orbită

te voi răsplăti
cu o iubire imensă
atât cât septembrie poate isca

tăcerea pe orbită
de la întrebări la colinde
cumva
e sfârșitul pe care-l vom bea

această primăvară

de acum
poetul a plecat
diluât în această proză infantilă

ramuri de brad
brațele timpului tâmp
sub zăpadă

Imagine dublă a golului

sentimentul iubirii ca un pendul
atracție magnetică
flux și reflux pe mal

iubire

mută cum amintirea ta
sinuciderea unei amiezi

sub un copac
te joci cu focul rămas
și scrumul

tăciunii pe care îi lovești
reaprend iubirea

nedumerit poemul

cumva
mai există cuvinte
și nu au fost puse în mori circulante
s-audă numai înjurăturile din limba străzii
să caute
să se culeagă singure
din piața veche cu dărâmături

poem

dacă treci râul
vei întâlni înnoptarea
eu te invit la cină
să sărbătorim

și cum ulciorul plin
nicicând nu se golește
suferim de neliniști
și vin

fractură de imagini

o zi calpă
s-a
sfârșit

altă zi
ne caută
iarăși

am migrat spre asfințit
ca o ceată de lupi
tineri

și pierim
într-o eclipsă
către seară aiuriți

singurătate
sinistră
din lava răcită încet

exercițiu de inexistență

pe mine mă plouă des
cu petale de-ntuneric
timpul curge ptolemeic
numai Zen
mereu prezent

crepuscul

în lumea fără umbre
ce liniște
e zeul adormit
peste petale de lumină

vis

iluzorie ploaie
nici un îndemn
și liniștea
ce libertate pe un drum înverzit

o flacăra

o flacăra se stinge

spui

nu e nimic

rămâne lună marea

o vom aprinde iarăși

iubire-n răsărit

lumina intră în somn

eu pot să cred
această lume este numai somn
cuvânt ce
curge peste ape

și alte vieți
alți cai ce vin să se adape

această lume este numai vis
îndată ce lumina e un rău adânc
și nu se poate trece către moarte

notificație

se-mparte drumul între zi și noapte
doar ei în Alexandria au decis
dacă sau nu
vom pune punct la toate

cox

cerul meu se pierde în universul negru
nu are zi
nu are noapte

joc de oglinzi
filmări neperalele
cad peste grinzi
în podul unei cafenele

colina

colina dulce a sufletului
se cere în permisie

când am trecut cu greu peste pădure
un gând a fost s-o fure
și o revăd pe lac
o clipă ce nu plânge

somn

la ora de ortografie
vin îngerii
să învețe cum se scrie
o carte sfântă
dulce Românie

e seara beată
eu alungat de umbre
întru în această singurătate
când se topește încet asfințitul

II. Amintiri reverberate

acvatică

lângă o lumânare
aerul este mai dens
timpul târâie după el orientul

pare o hartă a unui vis
cuvântul acvatic
plânge încet infinitul

ne ținem de mână

de atâta zahăr în sânge
mi-e frică să nu-mi pierd privirea
să nu mai văd brazii pe care i-am plantat

ce limpede a fost acea toamnă
și îndurerată

noaptea e ușor prăfuită
cum o câmpie lipită de drum

anii se scurg
numai tu cu o privire lucidă
îmi spui
uite cum ninge și nici nu am ajuns în
decembre

angoasele muritorilor

orizontul de dincolo de fluviu
ne fură nepăsarea

gropi de tranșee și adăposturi
ascund cadavre de foști îndrăgostiți

spaima de a fi celălalt
se revarsă

pe o frânghie se văd nebuni spânzurați
respirând teama muritorilor

poem la plural

am scris poemul acesta la plural

(numai voi veți găsi pe aici mai multe poeme)

și nu deoarece mi-a cerut minima gramatică a versului
ci

pentru că am visat cu o paloare iberică

o lume a mlaștinilor

plină cu cimitire de nori

istorii în care ne-am apărat de arabi

premoniție

oglanda e ascunsă în pământ
la șapte picioare sub humus infectat

Narcis fugit de acasă o caută
plânge

timpul curge cu valul
încet
dinspre odăi adumbrite

numai cristalul lustruit
cu mâna transparentă a destinului
strălucește în inima ta

Ardeal

din această răcoare părăginită
a Apusenilor

destinul
s-a ascuns în inima lui Iancu

tinerete fără bătrânețe

coboară peste vise
și aerul
printre copaci uimire

ochii uimiți ai morților
recită
în tăcerea venită dintr-o altă vecernie

momeala pentru zeița Diana
o spadă
prefăcută în oxid de fier

iartă-l
pe șarpele cu sângele încins
și-a curățat celulele cu granule de aer

nimeni nu a învățat ceva de la tine
Alexandre
tu machedonul meu frate

tineretea ta s-a supărat
amurgul a fugit
cu verbul tănuț întru frigul pădurilor

chipul tău

la moartea ta nu s-a spus un cuvânt

când ramurile verzi s-au întins
nu le-ai rupt
chipul tău e mai viu ca atunci

la amurg

fluviul curge
neștirea lui știe

și cine ar gândi
oare
atât de tainic

o zi a fost
mai orbitoare ca firea
cu sete noi vom bea
nemărginirea

întreaga ta făptură e iubire
pe care o numim uimire

curgere

de aş tăia cuvintele pe câmp cu sapa
tot căutând comori
să spun

nicicând ai fost
ființă minunată
ce eu iubesc
iubesc numai acum

și ce încerc să spun întru
speranță
să pun în ce va fi
o clipă-fum

locuire

locuim
ca doi îndrăgostiți
în acest templu al cuvântului

în timp ce el se mută
cu atâta dezinvoltură
dintr-o limbă în alta

secunde și plopi

ninge cu noți
infini
și tăceri

până și ochii-ți
ascunzi
de-nviere

stau singur
și mă simt
părăsit

dă-mi existența
nu mi-o mai cere

mi-e sete

sălbăticiindu-se și limba îndrăgostiților
sărutul pare o risipă
de sunete cu zurgălăi

pasul meu nesigur spune
ești o fregată
inventată de mare sub ploi

cărarea e de sticlă
e seară
și mi-e sete

ninsă cu morți
e marea
departe-n asfințit

animal de cristal

nu pot rosti un cuvânt
nu te pot înlocui
nici măcar
dacă în plină ploaie
se irită
și clapele pianului

semn

am fi rămas împreună la masă
cina s-a terminat

dar nu există decât un singur păcat
să fie plătit cu arginții tăcerii

cineva
ar trebui să se numească
frate
mai mult ca o reverberație
sau o ruină de stele
cineva cunoscut dar cu o inimă rece
numai semnul să fie citit

e strigător la cer

e strigător la cer
cum sămânța se vinde

și poarta se năruie
peste umerii tăi

atâtea flori se culeg
primăvara

electroni pe orbitele lor
luminează la pol

secvențe

rubinul rătăcește în albastru
lumina care curge
știe cum

colinele se-nalță despletite
luceferii vor naște licurici

iubire tristă Ana Magdalena
printre ruine sticle din cristal
și stele căzătoare
fum și soare
cât să mă cânte tâmpla ce mă doare
nețărnut ocean prin care zbenguim

peisaj

mai bine înspre răsărit
să te închini
la crucea unei înzeite mume
copil de rugăciune nedorit
înconjurat de albul ce apune

de la retragerea mareelor în rană
fără verb fără ceas
când peste deal
nelămurit
e vânt
și pierе lumea în cercuri nocturne

încă o zi

cum este pământul ochilor tăi
dar
soarele să îți răsară-n grai
ca aerul

și dacă pui cenușă pe mormântul meu
să naști lumină
să mai pot iubi

încă o zi
încă o zi

printre coline

peste munți
o urmă de zăpadă
străluce în lumină
senină
necălcată

dimineață de septembrie

dimineața aceasta
este atât de surprinsă
prin grădini
a trecut cerbul alb
îngăduit de lumină

lumină însetată

lumină însetată
rouă fină
culorile coboară din cer
și devin păsări
puii li se nasc singuri
și rămân însetați
cu gâturile lungi și ciocurile roșii
parcă ai spune
încorsetați de lumină

ochiul singurătății

curg lacrimi pe fața uscată a sfinxului
către mare
poemul frigului (odată l-am selectat pentru titluri)
l-am părăsit nenăscut
necunoscut de iele

a fost vremea
când caii se plimbau nestingheriți
și multe animale
sălbaticе repezi

atunci
nu se putea muri
erau mulți
iar pustiul era roditor
ceva luminos
pe trupurile lor centenare

cortină sfâșiată

lumina se prelinge
pe linguri
ca mierea de albine

și vine dimineața
părul ei roșu-deschis
cuprinde vederea

mă ascund după lucruri
și cred că ochii mei
nu sunt altceva decât brațele neștiutului

trec pe altă planetă
și faptele se petrec la fel
numai eu sunt un altul

tu învii clipa

când am bătut la taina ușii tale
cu teamă și sfială
eram singur

afară ploaia nu mai contenește
sigur
e o dorință a celui fără grai

zâmbetul tău din durere
nu se poate întoarce

voi vă tăiați copacii
îi smulgeți cerului cu rădăcini cu tot

aorta să o smulgeți din inimă
și sângele peste grădini împrăștiați

voi nu vă spuneți păsul
și niciunde
nu urlați

iubirea se topește în oglindă

efectul Doppler

e zi de primăvară
eu
plantez în grădină secunde
nici nu știu cum se face
dar ele nu se prind

Caligula

azi cântă Roma pentru tine
e zi de paști sunt sărbători
auzul nu va să discearnă
e cânt de glorii cânt sub nori

în timp am călărit prin vortex și vârtejuri
umbrele noastre erau teribil de lungi
luna a dispărut
au trecut veacuri
pare un luceafăr cu dungi

azi cântă Roma pentru tine
poate a fost o zi în care am fost trist
poți ca să știi
cum se întoarce axa timpului sau soarta

regăsiri

fiindu-mi dor de noapte
fiindu-mi dor de vânturi
iarbă și mormânt

strâns cuprinde piatra
firul de pe cer
gândul cel mai tainic
glas și cântec
gând

trece o șaretă
doar întreb așa
de vreo strălumină
sau planetă rea

orice se întâmplă
nu mă regăsesc
râd și cânt
planete trec
visez

neafecțiune

e muntele prea înalt
prea înalt
și se destramă norul
rămân numai urme de unde
un tril
ca un sunet
din vara ce pătrunde

mai departe pe orbită
o inimă se întrupă
hrănindu-se cu lumină
pe mine luminându-mă pe dinăuntru

imperfecțiunea poemului

frumoasă toamnă
ai plecat în seară
cu umbra după tine
căutând arțari

necunoscută noapte

dincolo de singurătate
gândul se luminează
numai peste îndepărtate triangulații

când voi putea călca
voi pluti într-o lipsă totală de aer
ce va rămâne
vei întreba
numai sete
cer prăfuit
lipsă de anotimpuri
necunoscută noapte

primăveri

numai rațele întârzie pe lac
mai sunt bucăți de gheață plutitoare
și urme de zăpezi

nimic nu se întoarce la viață
numai gânduri
și lucruri și fapte nedumerite
forme
culori
chipuri cioplite sub formă de floare
nenumărate urme
și urne cu sămânța care le-a umplut

ce dacă

ca de obicei
aerotaxiul meu întârzie
am să mă plâng și runelor din cer
să-mi updateze pilotul care s-a destrămat

ce să culeg azi din grădină
sparanghelul s-a degradat
și ar mai fi la rând rododendronul
să nu mai înflorească-n acest an

e o criză de flori pe piață
frunzele-s galbene
vreme de Ev Mediu
concedii
vacanțe
parcă ne-am trezi în vremuri de-altădat

diștii rod pe întuneric
semințele se coc fluorescent
numai sufletul
l-am închis într-o altă cutie a Pandorei
altfel
mă duc des într-un loc de unde
se vede desfășurarea lucrurilor
să înțeleg ce ne paște

până când
se vor spăla numai cu lacrimi
cuvintele

psalm învechit

e un loc vindecat și iertat
încă din clipa când cuiele au străpuns

și nu era nimeni împrejur ca să plângă
și nu era nimeni din cei așteptați

poate numai tu
cel care ai pus totul pe hârtie
cu fața ta descoperită
numai plâns

ai fost bun să ne lași mărturie
despre ce
despre cum

ca într-o alunecare a timpurilor
sau
o alungare a vânturilor
despre un om mort înviat

în cuvânt se ascunde Electra

apropierea ta e de gheață
sofismul cum soarele
mă atinge pe față

dar vine o seară de cadmiu înnegrit
și rămân la vecernie
parcă îngropat definitiv în mine însumi

și dacă din eroare Emily Dickinson s-ar fi apucat
să scrie sonete
toți poeții de azi
ar fi și mai înfometați

dar cum
(variantă)

dar cum ar fi
să ne-mbătăm azi cu iubire
dar cum ar fi în șoapte să vorbim
să ne audă doar Van Gogh dinspre noapte
când părul tău pe mână se-negrea

fântâna fără sete nu există
nici dorul de albastru rupt din mare
cerul adus aici în cercul lui de stea

sentiment

de se-ntretaie cerul cu o șoaptă
și se aud căpițele de fân
cum toamna aurește tot în cale
și se rotesc și norii ca un fum

vom fi într-un concert și noi odată
doar Bach ne va privi în do declin
se va ivi și scribul care ceartă
cuvintele-n vârtejul de-nceput

plonjon

cu frica de înger
se atinge iubirea

dansul fulgilor

dansul fulgilor pe umerii tăi albi
până când
la sfârșitul concertului
cad lacrimi

departe nimicul

departe nimicul nu are culoare
nici coada cometei nu are candoare
e doar umbra

pleci de la roșu
frigul te taie
alungi aerul
iarba
copacii
cancerul
departe nimicul

ce risipă

lumina
dacă s-ar închide de la robinet
noi ne-am cuprinde visele în parte
și
le-am remodela pe semne în statui

de vom trăi interiorul clipei
sărutul fraged
ce risipă
se va împlini

profil de înger

Eminescu e trist
el nu se bate cu nimeni
nu se lovește de nimeni
înlăuntrul lui este desigur dezastru
puțină curățenie și multă multă dezordine termică
entropia tinde la maxim

Eminescu e trist
veneam uneori pe o cale de sticlă
(totul se petrece în imaginația mea)
cu voci sparte certându-ne
peste nivelul normal al undelor radiofonice
neinventate încă

tu vezi
zice el
pe toate le greșești
trebuie să pui punct undeva
ai auzit de gravitație
de graviton ca și cuantă a cuvântului meu

absolut din absolut

nu poți nemuri infinitul
el este deja
ceva nemuritor
ceva ca iubirea
ceva înălțător

aceleași legi

nu vezi cum se adună lipitorile
vin cu miile să soarbă sânge

totul se construiește prin cuvinte

deloc amețit
mă gândeam la centrul pământului
cum poate fi el din fier
chiar și topit
și ne ține pe noi
ține și aerul

cumva anii
atârnă și ei și se leagă
aceleași legi aceeași tocmeală

printre cuvinte

printre cuvinte nevorba e de aur

copacii cad

mi-a trecut și cheful de a scrie
aici lângă statuia nefericitului Naso

marea gândește pentru mine profund
copacii cad
rănindu-și umbra

dezrădăcinare

totul se reflectă în retina de bronz a asfințitului
caii cerșesc după un nechezat

întors acasă
îmi imaginez coliba bătrânului Basho
aproape de țărnișă
destrămându-se

departe de munte

dacă trece în mine câmpia
unde sunt eu
unde cade lumina

rămas în singurătatea lucrurilor vechi
departe de munte departe de casă

călăreți

pe mal
sunt pași pe nisip
și lipsă de mișcare

rapsodie-n albastru
pescăruși
puncte albe

sunt pași pe nisip
aduceri aminte
și-n gând
călăreți vor pătrunde

copil al nimănu

copil al seriei și al nimănu
mi-am atârnat lentila de copac
să uit de petele solare
de o Cale Lactee departe

privirea mea a căzut din afară
acolo unde dezmembrându-mă
în mici detalii microscopice
rămân același copil
pe care mama îl adoarme avară

CUPRINS

<i>Prefață</i> (Ion Corbu)	5
I. Cutia de rezonanță.....	13
demistificare.....	15
surpriză	16
întâmplare	17
stare de psoriazis.....	18
așa	19
subiectivă	20
un altfel de matematică.....	21
confuzie.....	22
bătrânele	23
amiaza dulcelui	24
îndemn	25
cum o coloană sonoră	26
când	27
tu	28
palisade alpine	29
și dacă începe.....	30
să ne îmbătăm cu iubire	31
poem în albastru	32
mure.....	33
de primăvară	34
alt poem	35
cenușa	36
poetii	37
pierduți	38
sentință	39
e seară	40
ochiul.....	41
lăsați.....	42
clipă a risipirilor	43
cimitir.....	44
o zi	45
când	46
gând	47
ton	48

coliziune permanentă.....	49
cumva	50
eclipsă.....	51
pe orbită.....	52
această primăvară	53
Imagine dublă a golului.....	54
iubire	55
nedumerit poemul	56
poem.....	57
fractură de imagini	58
exercițiu de inexistență	59
crepuscul	60
vis.....	61
o flacăra	62
lumina intră în somn	63
notificație.....	64
cox	65
colina.....	66
somn	67
II. Amintiri reverberate	69
acvatică.....	71
ne ținem de mână	72
angoasele muritorilor	73
poem la plural	74
premoniție.....	75
Ardeal	76
tinerețe fără bătrânețe.....	77
chipul tău	78
la amurg.....	79
curgere.....	80
locuire	81
secunde și plopi	82
mi-e sete.....	83
animal de cristal.....	84
semn	85
e strigător la cer	86
secvențe	87
peisaj	88
încă o zi	89
printre coline	90
dimineață de septembrie.....	91

lumină însetată	92
ochiul singurătății	93
cortină sfâșiată	94
tu învii clipa	95
efectul Doppler	96
Caligula	97
regăsiri	98
neafecțiune	99
imperfecțiunea poemului	100
necunoscută noapte	101
primăveri	102
ce dacă	103
psalm învechit	105
în cuvânt se ascunde Electra	106
dar cum	107
sentiment	108
plonjon	109
dansul fulgilor	110
departe nimicul	111
ce risipă	112
profil de înger	113
absolut din absolut	114
aceleași legi	115
printre cuvinte	116
copacii cad	117
dezrădăcinare	118
departe de munte	119
călăreți	120
copil al nimănui	121